

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήνας.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΟΜΗΟΣ την έβρομάδα — μόνον με φορά τά βγαίνει.
κι' έταν έγω έννοιάκι — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς τά έχωμαι — γιατί λεπτά έν έχωμαι.
και 'σταν 'Αθηνών την πάλιν — και εις την άλλοδαπην.
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάκι κι' έντροπήν.
Συνδρομή γρά κάθε χρόνο — **έστω φράγμα είναι μένο.**

Γρά τά είναι όμοια μέση — **δίνω φράγμα και 'στω χίρι.**
Κι' έντε φύλλο έν κρατή — έντις συνδρομητής.
κι' έσπος τον καθι έν δίδα — τά τον σήχ μαύρο φίδι.
Γράματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμά.
Γρά τη σάρα και τη μάρα — κάθε φύλλο με άεκαρά.

Του Νοεμβρίου εικοστήμα,
πλούτη μεγάλα εις τά Ταμεία.

Τετρακόσα και όκτώ,
Ίσοζύγιο φρικτό.

**Ο Προϋπολογισμός,
έκπληξες και θαυμασμός.**

Α'.

Μίγας, Τρικόστη, θαυμαστός και θαυμαστό τά έργα σου
ή' όμους εύδεις προς θαύματα τοσαύτα έξαρταίσι...
έπλιν τό γένος έσωσεν ή σωτηρία βίργα σου
και τους έγχευεις μας έστειλε 'στό διαβολό πεσκέσι.
Μίστε να προσκυνήσωμεν τον άνδρα των θαυμάτων,
πού σ' όλους ένεφύσισε τον πατριωτισμόν,
Μίστε να προσκυνήσωμεν με κλιών των γονάτων
τον σύγκροκατίεχτον Προϋπολογισμόν.

Γιά τοϋτο τό περίσσευμα τό μάτι μας έγναλίσε
κι' έπάνω 'στό περίσσευμα τό κράτος έξαβάλασε,
κι' άπετυλώθη με τό φως άργύρου και άόσμαντος
και παραχώδες πέλαγος διάπλευσε κι' άνώμαλον,
καθώς κι' ό Φριξός έλλοτε, τό τίκνον του 'Αθάκμαντος,
διήλιθε τον 'Ελλησποντον με έννα κριόν χρυσόμαλλον.

Ελευθόν χαραάκις Μευσιός την 'Ερυθράν έχώρισε
και των 'Εβραίων ό λαός άφάβως έπροχώρησε.
'Ετσι κι' ό σίρ Χαρίλαος τον κόσμον συνεταιράζε,
'στό νίον 'Ισοζύγιον περίσσευμα έγάρραζε,
'άβρόχους διάπερασαν οι 'Ελληνες ποσι
των μαύρον πόντων των χρεών και της χρωμακίσε,
'άντίτειναν χαλιόδωνον τό χέρι τό θρασύ
'επάταξαν τάς 'Αγγλικάς και Γαλλικάς 'Αρβύλας.

Ό θαυμαστόν περίσσευμα, ώ νίον 'Ισοζύγιον,
ένυ μονάχη μας έλιπς και μόνον καταφύγιον,
σύ σωτηρίας άγκυρα και τό χρυσούν τό δίρας
κάθε πακής μας και ψυχρής κι' άνάποδης ήμίρας.

Οι πάντες έθαμβώθησαν και οι' αύτό ήρώτων,
έξασφαλίξει τό παρόν, τό μέλλον περιπέσει,
και όπως τό θαυματουργόν άγίσμα των Φύτων
εις έπονείσθον φυγήν καλικαντζάρους τρέπει,
έτσι με τό περίσσευμα, πού στρέβει τά μαλά μας,
εΐθις ό Λόου τΰστρηψι κι' ό Ρού ό καλικαντζάρος,
κι' έβήσαν κι' έλλακις 'λευθερίας από τά κόκκαλά μας
και 'εκαίρησαν 'στους τάφους των ό Σωλομοις κι' ό Μάντζαρος.

Ό μαύρος πόντος άσπρισε σαν γάλα και μυζήθρα,
'οικονομίας ό σωτήρ τό ένός έξεπάτρωσε,
'επρόβαλε του Σιλωάμ έκιν' ή κολυμύθρα
και τά θολά της τά νερά ό Λόρδος άνακάτωσε,
'οι' όι' παλησοκακίτηδες έσηκωσαν τον ώμον των
'επύραν τά κρεβάτια των κι' έτράβηξαν τον όρομον των.

Βαρύς γεμιάδων 'πλάκωσε, χωρίς λεπτό βροθήκαμε,
και των Ρωμηών 'κοκκίωσε ή μήτη σαν παντζαρι,
άλλά με τό περίσσευμα έκίνοιο ζεσταθήκαμε
κι' έφυγαν με στριγγίσματα κακοί καλικαντζάροι.

Ἄπάνω πού προσμέναμε νά γίνουν φαλιμέντα ἀνάπιστα τήν πύρα μας ἔγλυκανε σάν μέντα, ἐνῶ κηδεία θλιβεράς ἰσχυμένα καμπάνα
Ἐλλάς ἀνίστη ψάλλου μ' ἐλόγησε καράκιμα...
δέν ἦταν περισσεύμα, μὰ τούρανο τῆ μάνα,
μόσχες τοῦ Πάσσα σιτυτός, πατᾶς μὲ ποδαράκιμα.

B.

Ἐγείρου πάλιν, ὦ πατρίς, δέν εἶσαι πιά μουρλούζα,
ἡ κλονισθεῖσα πίστις σου ἀκόμη δέν τὰ 'τοίτωσε,
ὁ Λόρδος κι' ἄλλην ἔκοψε 'στὴ ράχη σου βεντούζα
κι' ἀπὸ τὸ κρουλόγημα μονημερίς σ' ἐλύτωσε.
Σὶ βλέπω 'στὴν Ἀκρόπολι ἀρχαίαν Ἀμαζόνα
νά δίνης μὲ μεταξωτὴ τὴν μίση βρακοζώνια
καὶ νά πετᾶς τὸ ὄδρου σου καὶ νά φωνάζης ἐπίσω,
ἔγω μὲ τὸν Μυλλόρδο μου δέν θά χρεωκοπήσω».

«Μουρλούζα δέν θά φαίνομαι καὶ περιφρονημένη,
μόνον μὲ τὸν Χαρίλαο ἀνάρρωσις ἔλιπεται,
εἶμαι μηλίτσα 'στὸν γαρμένο μὲ μῆλα φορτωμένη
κι' ἐκείνος πού τὰ μῆλα μου κυττάζει καὶ λιμπίζεται
ἄς μὴ φοβάται τὸν γαρμένο, ἀλλίως τὸν κακό του,
ποτὶ χαίρει δέν θά 'δῆ τὸ ὄλοιο ριζικό του.
Ἐγὼ 'στὸν Λόρδο μου κρεμῶ τὴν κάθε μου ἔπιδα,
ὅπου δέν εἶναι νερούλης σάν κι' ἄλλου φαράταξ,
εἰς τοῦτον ἰδῶ εὐελπίς τὴν κραταίαν ἀσπίδα
καὶ λέγω ἐπίρνε δανεικὰ κι' ἡ τὰν ἡ ἐπι τάς».

«Ἐτὰ στήθη μου λαμποκοποῦν τῶν Ἀμαζόνων θώρακες,
τῆς δὲ προτίρας πίστεις ἰσπερεῶθ' ἡ φήμη,
καὶ τὰ πετὰ τῶν δέν κτυποῦν εἰ πεινασμένοι κόρακες,
πού 'χμηζῆσαν ἀπάνω μου σάν νάβρανε φορημί.
Ἰράξ ἰξείδιζε τοὺς κόρακες γαργός
κι' ἐγὼ τὸ ὄδρου ἔραξα νὰ τοὺς διατρύησω,
κι' ὁ Πιτ ὁ τῆς Τριπόλεως καὶ πρὶν Πρωθυπουργός,
πούφαγε τὰ μανίκια του γιὰ νὰ χρεωκοπήσω,
κι' αὐτός μὲ τὸν Χαρίλαο φρενήρης θά σαλπίσῃ
πὺς ἡ Ἑλλάς πρόωρισται νὰ μὴ χρεωκοπήσῃ».

«Αὐτὰ τὰ περισσεύματα δέν εἶναι ὄλοιο φούμαρα,
δέν εἶναι κουρφυζέλα, κουκιά, φασόλια, κοῦμαρα...
Αὐτὰ τὰ περισσεύματα τὰ νία καὶ θαμάσια
ἰτόνωσαν τὰ νύτρα μου σάν βρωμιόλογον κάλι,
κοχλάζου δὲ πλαστυερικὰ τὰ στήθη μου τὰ λεία
καθὸς ρεβίθια καὶ φακὰς σάν βράζου ἔστ' ἄσκυλα.
Τὰ περισσεύματα κεντοῦν τὰ βόδια τοῦ ζευγα,
μὲ ἐκείνα στίκω ζωντανὴ κι' ἐρτάφυγη σάν γάτα...
Τρικοῦπη, αὐγελόγα μὲ νὰ 'έρθῃ μεγάλ' αὐγὰ
καὶ 'στὸ τηγάνι ρίξε τα καὶ κάψε τα σρουγγάτα».

«Τρικοῦπη, κάτσε δίπλα μου καὶ λέγε νὰ σοῦ λέγω
καὶ γίλα μου νὰ σοῦ γελῶ καὶ κλαίης νὰ εἰ κλαίω,
ἔπλω ἔστα δαφνούλασα μαζὶ μὲ εἰ θά κλίνω,
θά δίνω τὰ καράβια μου καὶ πάλι θά τὰ λύνω,
κι' ἐκεῖ πού τρώγω ἄχυρα θά τρώγω παντισπάνια
καὶ τὴν ρετσίνα θά κλωτσῶ νὰ πίνω τὴν σαμπάνια».

«Μὲ τὸν βαρὺν Φιλιππικὸν τῆς φοβερᾶς Τετάρτης
ἔξελικτὰς καὶ δανειστὰς βαρῆς ταλανίσις...
ἔσ' εἶσαι ὁ Χαρίλαος, σωτὴς μεγαλομάρτης,
πού μ' ἔνα τρύπη κόσμιο μὲ παρακοσινίσις».

Τὴν δύναμιν σου προσκυνῶ, δοξάζω τόνμα σου,
ἔσ' εἶσαι νέος Ἀπαρὼν καὶ τὸ περισσεύμα σου
θά γίνῃ τώρα ἡγήτορα ἡ ράβδος ἡ βλαστήσασα
κι' ἡ τὴν Ἑλλάδα ἐκ νεκρῶν καὶ πάλιν ἀναστήσασα.

Γ'.

Ἄλαξῶ τῷ Τρικοῦπη
πᾶσα τῆς Ἑλλάδος γῆ...
στερλινῶν πλακόνων γρούπου
καὶ μὰς φεύγ' ἡ συλλογῆ».

Ἄλα σούθλαν βολικά,
εἰρ Τρικοῦπη λαοσοστα...
ὄραξ πάλι δανεικὰ
κι' ἔσα φῆς καὶ τᾶλλα δὸς τα».

Μὲ τρελλοὺς σάν μπουνταλᾶς
τὴν καρδίᾳ σου μὴ χαλᾶς...
ζίντε λούσου καὶ κτενίσου
κι' ἔλα, Λόρδε μου, δανείσου».

Ἄλα τέκανες γλυκὰ
σάν γλυκοπερτόκαλα...
τρώγῃ κρέας τακτικά
κι' ἔβριε τὰ κόκαλα».

Ἄς βαραίνῃ κάθε κάσσα,
τὰ παλγόχαρτα νὰ καίς,
καὶ χαρτοῦσα ξερομάσσα
μὲ στερλινὰς Ἀγγλικὰς».

Μπαταριάς μίσα σ' ἔλα,
πῆρνε δίνε κουτούρι,
καὶ μὲ λίραις πετροβέλα
τὸν εἰρ Λόου καὶ τὸν Ρού».

Σούφρωνε τὰ ὄσθ σου φρούδια
καὶ χρυσὸν αἰῶνα ψάλλων
ρίχνε σκόρδα καὶ κρομμύδια
'στὰ στραβά τῶν Ἀγγλογάλλων».

Μὴ φανῆς 'στὸς δανειστὰς σου
πετραλοῦ τενεκίς,
κι' ἄς σταθῆ καθεὶς ἔμπροστὰ σου
κι' ἀπ' ὀπίσω σάν λακίς».

Φτοῦ σας, Ρού καὶ Λόου νάνοι...
φτοῦ! κανεὶς μὴ μὰς βασκάνῃ...
εἰρ Τρικοῦπη, ντάλε ντάλε,
εἰς τὸ χίρι κι' ἄλλου βάλε».

Δ'.

Ἄχι, δέν πῆγαν τὸ κακοῦ
χρόνιο βασάνων κι' ὀδυνῶν...
τοῦ αἰπίνου σου τοῦ μυστικοῦ
παράλαβι μὲ κοινῶν».

Ψελλίζου Ἄσωνά τὰ χέλινα,
βλέπω μεγάλας καταντιὰς,
βλέπω λαγούς μὲ πετραχίλι,
βλέπω παντοῦ κολορωτιὰς».

'Ακούω δίπλα μου κανόνια,
ἀκούω τρίξιμο σπαθιών,
βλέπω νὰ κώβωνται κευτόνια
ὡσαν οὐραϊς κολοκυθῶν.

Ε΄.

Τάδε λίγει ὁ Τρικώπης κι' ἔλλαι γράφοντ' ἐντολαί :
εὐή ρουφῆς Ἀβάνας πούρο, μὴν καπνίξες ναργιλί,
μὴ συμμοῖς πολυτελείας καὶ τῆς μόδας μὴ ταράττου,
μὴ πηγαίνης νὰ ρεμβάσης μὲ καφεὶ τοῦ Ζαχαράτου,
μὴ καθόλου ἀγοράσης μαστραπά καὶ γαλακίκο,
μὴ πάλ ντ' ἀντὴν ποτὶ μὴ δώσης, κοστούμι καὶ καλικό,
μὴ (ἡλείνης τοὺς ἀσώτους, μὴ τὸν πλοῦτον παρατήρηι,
ἔχε μόνο σου προσάγει πού καὶ πού τουλουμοσύρη,
τὴν σοφὴν οἰκονομίαν καταγίνου νὰ σπουδάσης,
μὴ ματαίως ἐξοδεύης εἰς τρῆλλας διασκηδασίης.

«Μὴ τολμήσης ν' ἀντισηθῆς σὲ μπεκάτσα καὶ τρυγόνι,
μὴν ἐμθῆς σ' ἀμάξι μέσα, σὲ τραμβαῦ, σὲ βαγόνι,
μὴν τραβῆς ὀπίσω δούλους ὡς τῆς Ρώμης τοὺς ὑπάτους,
ἀν δὲ κόψιμο 'στὸν ὁρόμο καμμιὰ μέρα σὲ μαστίση
μὴ σκεφθῆς νὰ προχωρήσης πρὸς τοῦ Χέρν τοὺς ἀποπάτους,
ἐπειδὴ ἐκεῖν' ἢ σκίψης μὲ ἀεκάρα θὰ κοστίσῃ,
καὶ προτίμησες 'στὸν ὁρόμο συμφορὰ κακὴ νὰ παθῆς
ἀν ποθῆς οἰκονομίαν εἰς τὸν βίον σου νὰ μάρθῃ.

« Ἀσκολήσου τὴν κοιλία σου μὲ φασιμαῖς νὰ τὴν πιζῆς,
μὴ μόνὰ ζυγὰ φροτικία μὲ τοὺς φροτικιάδες παίξης.

Ξεπαπούτσωτος περπάτει νὰ μὴ θῆλῃς λουστρατζῆ,
μὴ τὴν τύχη δοκιμάξης μὲ κανίνα λοταρτζῆ,
μὴτὲ τόμππολα νὰ κάνης, μὴδὲ μὴ στραβὴ κοντινα,
δουετρο γιὰ σίνα νάσαι καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ρεταίνα,
καθε θεάτρο νὰ λείψῃ, τίποτο λούσο δὲν μας κάνει,
μὴν ἀκούς Καββαλερία Ρουστικάνα τοῦ Μασκάνη,
ἀμπαρόνου κάθε βράδυ σκεπτικὸς 'στὴν κάμαρά σου,
'στὸ κρεβάτι σου ἀπάνω πεινασμένους κουντρουβάλα,
παίξῃ τὴν Καββαλερία μοναχὰ μὲ τάντερά σου
πρὶν ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ καθίσουν εἰς τὸν σβέρο μας καββάλα.

« Ἄν ἀνθίξης ὡς 'στὸ τέλος κι' ἄρον δὲν φορήσης
καὶ 'στὸν ἔρημον τὰ κώλα καμμιὰ μέρα δὲν ἀφήσης,
τότε πιά ζωὴ καὶ κότα καὶ τρικουδερταῖς δουλειαῖς
καὶ θὰ 'ῤῥῃς μαργαριτάρια μὲς 'στὸν χεῖρον τῆς κοιλιαῖς.
'Ἄλλ' ἂν πίσῃς μαῦρον ὄμμα τῆς σκληρῆς αὐτῆς διαίτης,
πλὴν χρυσὴ παρηγορία θ' ἀπομείνῃ διὰ σὲ
πὺς ὁ τόπος χρεωκόπος δὲν θὰ λίγεται κι' ἱπαίτης
κι' ὅπως τώρα δὲν θὰ ζήσῃ καὶ 'στὸ μέλλον βερσιῖ.

ΣΤ΄.

Τάδε Τρικώπης διμλεῖ καὶ τάδε παραγγίλλει :
φιλοτιμίαν μοναχὰ ἐκ τῶν Ἑλλήνων θίλει,
φιλοτιμίαν μοναχὰ κι' ὀλίγας συνδρομαῖς
καὶ τὴν φιλοτιμίαν μας θὰ μεταβάλλ' εἰς χρῆμα,
καὶ τότε τὸ κεφάλαιον θὰ σπείσῃ πρὸς ἡμᾶς
χωρὶς ἐμαῖς νὰ κάμωμεν πρὸς τοῦτο ἵνα ἔθῃκα.

Ἄν τὸ φεροφίλοτιμο καλὰ καλὰ μὰς σὺψη ἔθνος και κράτος συμφορὰν καμμίαν δὲν θὰ πάθῃ, μὲ τὴν φιλοτιμίαν μὰς ὀργήγορα θὰ λείψῃ, κάθε κακότροπο σπουρὶ και κάθε καλαγακάθι. Φιλοτιμία μοναχὰ και μερικάι σιτισίσεις και τρίγιαι χιλιακρονος τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις, φιλοτιμία μοναχὰ ἐπὶ τόνοματι μου κι εὐθύς ἡ γλώσσα δένεται παντός ἀφιλοτιμου, φιλοτιμία μοναχὰ μὲ μερικάι βυσίσις και τότε θεραπείαται καθίνας ἡμπεροφύτης, και κάθε Κάλχας πάνσορος και μάντις Τερεσίαις χειροτονείται παραυτα μετὰ Χριστόν προσφῆτης, φιλοτιμία μοναχὰ μὲ βάρος νέων φόρων και εὐθύς ἐκκρανίεται πληθὺς λιμοκοντόρων, φιλοτιμία σθεναρὰ και πατριωτικὴ κι ἀπὸ τὸ μέσον αἰρεται κι ἡ ἀναγκαστικὴ, φιλοτιμία μοναχὰ και πάντων και πκσῶν και τότε θὰ πληρώνετε τὰ τίλη μὲ χρυσόν, φιλοτιμία μοναχὰ ἡποτικῶν ἀνθρώπων και τοκογλύφους μισροὺς θὰ φάμη ὅτὸ καντάρι, φιλοτιμία μοναχὰ νὰ μὰς ἀνοίξη τόπον κάθε Μαρτυρολόγιον και κάθε Καλαντάρι, φιλοτιμία μοναχὰ κι ἡ πίστις μὰς θὰ λάμψη σάν φῶσορο βεγγαλικῶ, ρουκίτα, τρακατρούκα, και τὸν Μαλίαν τῶν χρωῶν γοργότατα θὰ κάμψη κι ἄλουθ θὰ τοὺς καθίσιωμη ὅτὸ κανονιστὴ τὴν μπουκά, θὰ γίνουσι οὐ Φιλέλληνας και τῶν πλειόνων πλειόνος κι ἐντὶ πατρῶν θὰ σπείρωμιν ὡς ἄλλοι Δουκαλίνας ναπολεόνειο Γαλλικὰ και Ἀγγλικὰς στερλίνας ὅτὰ φερσθεντα τίμακα, ὅτὴν γῆν τῆς καββαλίνας.

Φιλοτιμία, Ἑλληνας, ἐν εἰσῆ πατριώται, και θὰ στραθὶ πρὸς χάριν σας Λουκουίλιον τραπίκι, και ὅλοι πεχῶτατον ζωμόν κι ὀρεκτικόν θὰ τρώτε ἀπὸ φωλαραῖς χελιδονίον σάν ἀνθρώπος Κινέσι, φιλοτιμία, Ἑλληνας, ὄλιγους κόκαους μόνον και εὐρώνεται τὸ στάδιον ἀληθινῆς προόδου, και τότε ἑκτάσις γλυερῶν κι ἀειθαλῶν λιμῶνων και κῆποι Σεμιράμιδος και Κολοσοὶ τῆς Ρόδου. Και τί θὰ ὄουν, μωρὶ παιδιὰ, τὰ μάτια μὰς ἀκόμη... χρυσὰ καλπάζουν ἄλογα κι ἄλογα ἡποκόμι με πέταλα κατὰχρυσα τὰ χρυσοπεταλίον, ἡποποτάμιους κινηγοῦν και τοὺς χρυσοαἰδόνου, εἰς χρυσοφόρον ποταμόν ζιτιάνις κολυμποῦν, κούνιαι χρυσαῖς πᾶν κι ἔρχονται και μὰς ἀποκοιμίζου, χρυσομίγαις τὰ πινὰ τῶν μουλαριῶν τσιμποῦν, χρυσομίγαις τὰ κρέατα τῶν χακαπῶν βρωμίξου, ταύρους χρυσοὺς νυχθημερον χρυσοὺς πειραδῶν εἰστροι, χρυσὰ γαϊδούρια εἰστρονται μὲ ἄλοχρουσ καπιστρι, κῆσις χρυσαῖς, αὐγὰ χρυσα, χρυσοφριθὶ Ταμια, ἄλα μὲ μὰ τὰ χρυσοῦς χρυσοὺς φιλοτιμία. Τόσο μὲ αὐτὴν κατέλιξαν τὸ κράτος οὐ παράδες, ποὺ σῆμερα νομίζονται τοῦ Φεραῶ πληθῆ... ἀδιάκατα φορτῶνται καμῆλας και φοραδῶς κι ἀκόμη δὲν ἰστέρευσε ἡ χρυσοφόρος γῆ... Ὅρε και σὺ, μὰ νὰ κι ἔγω, αὐτός, ἐκείνος, τούτος... φάτε, περιφορμάστε... Ἐξείλιε δὲ πλούτος... δὲν γουργουρίζου ὅπως πρὶν ἐντερικὸι σωλήνας... βρεῖτε κατακούτελα τὸν Λόου μὲ στερλίνας... Ὅλα χρυσὰ, μωρὶ παιδιὰ, και μὰ, δύο, τρεῖς, θὰ πάρη τίλος, ἀλὰ τρεῖ, και ἕνωτ ἡ πατρί.

Z.

Μὲ σῆγῖα πολὺπλοκα, Τρικοῦπι, ἔσειδου, και ἡλιθῶν μὰς τοὺς πτωχῶς κατὰ τὸ ἔλεός σου,

μὲ μὰς ἀφίγης εἰς ἀγρόν κατὰξερῶν νὰ βόσκωμιν, ἄς ἀνηγήση ὅτὴν Βουλὴν ἐξάψαλμος κοντός ὅτι τὰς ἀνομίαις μὰς γινώσκεις και γινώσκωμιν κι ἐνώπιόν μὰς ὁ σῖρ Λὸ ἐστὶ διαπαντός. Ἠμάρτομεν τοῖς δανισταῖς ἐπὶ πολὺν καιρόν και πάντες ἐπιήσαμιν αὐτοὺς τὸ πονηρόν, και πᾶς μισίλλην ρυπαρὸς τοὺς Ἑλληνας ἡμίσησε, ἐν ἀμαρτίαις δὲ κι ἡμὰς ἡ μήτηρ μὰς ἐκίσησε, πλην σὺ ἐδήλωσας ἡμῖν τὰς πλειονοφῆρας σου και τὰ ὀθῆλα και κρυφα τῆς Ἀγγλικῆς σορίας σου, και φάρμακ ἀνεκαλύψας ἀρούρα πρὸς ἑασην κι ἀκουσίαις τοῖς Ἑλλησι μεγάλῃ ἀγαλλίσις κι εὐθύς ἀγαλλιάσονται ὅσα ταπεινωμένα και φόντα ὕψωθήσονται πολὺ κατεβασμένα.

Ἀποστρέφου τὸ πρόσωπον μὲ ἀπέναντι μεγάλῃ ἀπὸ τὸν Πίτ, τὸν Θόδωρον, κι ἀπὸ τὸν χρυσομᾶλλον, ὅτις χειροφουλάκιον ὄσοραίνεται ἐν σπουθῆ και νῦν μὲ φίλους ἐνδεκα ἔχουμιν πῦρ και φλίγει με, ἀλλὰ δὲ ἴθων τίσσας εἰς τούτων ἐπισθῆ ὁ μὲν ἀγρόν ἡγόρασε, ὁ δὲ γουναῖκα ἔγρημ.

Μὴ ἀντανίξῃς ἀρ' ἡμῶν τὸ πνεῦμα σου τὸ ἅγιον, σὺ στήριξον τὸ σκάφος μὰς εἰς τούτὸ τὸ ναυάγιον, κι εὐθύς κατασιγνηθῆσεται πᾶς ἄλλος κρομυζῆς... σὺ, κύριε Χαρίλαε, τὰ χεῖλη μὰς ἀνοίξεις κι ἀναγγελεῖ τὸ στόμα μὰς τὴν αἰνίσιν τὴν σῆν, ὅτ' εἰ θυσίαν παρ' ἡμῶν θῆλῆσας χρυσοῦν, ἔδωκαν ἐν οὐ Ἑλληνας και μὲ τὸ περιπλόν ὀλοκαυτώματα πολλὰ και φόρους πετρελίων.

Τὸ νέον Ἰσοζύγιον ἀπόπλυνον και κτένισον κι ἐν τοῖς ἐγκατοῖς μὰς εὐθύς τὸ πνεῦμα σου ἐγκαίνισον, βοήθει δὲ μὲ πάθωμιν φερμῖσις νεφρῶν κι ἡσυχον ὕπνον δώρησον τοῖς παισι κι ἑλαφρόν κι ἀππληγμένο ἐντελῶς ἐν τῆς χρεωκοπίας και Λόρδους χρίσε τοὺς Ρωμηροὺς χρυσοῖς ἔροκαμπίαις. Και διακείστρον ἡμὰς θρημμένους και παγεῖς ὅτὸν μετ' ὄλιγον μῆλλον καιρόν τῆς προσευχῆς, ἔχοντας ἀπαράβαστον τὴν μνήμην τῶν θαυμάτων σου και τὸν Ἰσοζυγιῶν σου και τὸν περισσευμάτων σου.

Και τότε θυμιάματα, βωμοὶ, θυσιαστήρια, και βώμβα σιπῆροι στρατοὺ κι ἀξιωμακοὺ στόλου, και τότε θὰ χειροκροτοῦν χερτὰς ἀκρατήρια χωρὶς νὰ ἐρεθίεται ὁ Μεσονηνῆς ὄθλου. Ἔστε καθὼς ἡ πρῆγορα κι ἐκάστῃ ἔδομας, φανὸς Μυλλόρδους ἐγκατρος πρὸς πᾶσαν πληρωμῆν, τὸ πλοῖσιον περισσευμα ἑλιθῶ κι ἐρ' ἡμὰς και πάντες ἀλληλοῦα νὰ ψάλωμιν κι ἀμῆν.

**Και ὄλιγαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Σκόκου Ἠμερολόγιον τὰ μέλα κλασικῶν, σπουδαῖον, ποικιλόμορον, γεωγραφικόν, πεντακοσοεπίδιον κι ἀνάμειστον εἰκόνα, ποῦ νὰ διαβάξῃς εἰμπορεῖς ὀλοκλήρον τὸν χρόνον. Ὅ τύπος τοῦ ἐξίριστος, μιστός κλασιθῆσις, ἡ δὲ τιμὴ ἀντὶ δραμῶν τίσσάρων κι ἡμισίας.